

Dolgo sem se odločala, če naj to zgodbo uvrstim v ta časopis. Gre namreč za čisto fikcijo. Toda nekako sem hotela te strani narediti malce bolj umetniške. In menim, da je ta zgodba najboljši način, da vam povem nekatere stvari. Toda tukaj nastane problem. Težava glede cenzure in samocenzure. Čeprav sem original izredno cenzurirala, so kljub vsemu ostali detajli, ki bi lahko kogarkoli od vas zmotili, premotili, ranili, ganili, Toda to je pač umetnost. In kot takšno morate jemati to zgodba. Če vam karkoli ni všeč, preprosto, prenehajte z branjem.

In konec koncev, upam, da bo zaradi te zgodbe vsaj nekdo dvakrat pomislil, preden bo obsojal. Edino, kar vam namreč želim povedati, sta dve stvari. Prva je ...pomagajmo si. Imejmo se radi. Poslušajmo se. Spoznajmo se. Da se takšne zgodbe ne bodo dogajale. In druga je ... ne obsojajte. Ne obsojajte dokler ne poznate vse resnice. Toda ali lahko sploh kadarkoli spoznamo vso resnico? Kakorkoli, to je kljub vsemu literatura. In o njeni povezanosti z realnostjo, sodite sami.

Ubijala sem in to me je ubilo

Najprej sem stala tam in z ogromnih hrepenenjem čakala na vlak. Na takšen vlak, s katerim sem se kot najstnica vozila v srednjo šolo. In kasneje na delo v tovarno. Verjetno bo rdeč, zelen in rumen, že s svojo barvo ti bo poskušal pričarati nasmech na obraz. In morda ga bo tudi meni, kajti ta vlak mi pomeni odrešitev. Selitev v drugačen svet. Selitev v drug svet. Na vlaku bo verjetno tudi vse polno grafitov - v dokaz, da še živijo mladi, polni upov. Mladi, ki verjamejo v svoje sanje. In še ne vedo, da jih ne bodo uresničili. Ali pa sem morda le jaz tako nedosegljivo daleč od sreče? In verjetno je ne bom nikoli dosegla. Kaj pravzaprav počnem? In še pomembneje ... zakaj? Tudi tam me ne čaka nič lepša usoda kot tukaj. Tako prekleto je bil strah. Tukaj sem trpela brez konca, pa vendarle je bilo vse pričakovano, predvidljivo. Navadila sem se nanj in mogoče bi vse skupaj postalo še vzdržno, če mi ne bi vzeli nje. Ona, nikoli ne sme izvedeti, kakšno mater je imela. Kdo pa se ne bi sramoval matere morilke? Bi mogoče lahko razumela, da so me k temu prisilile okoliščine? Da sem tudi jaz sposobna ljubiti. Pa sem res? Mi niso vzeli tudi tega? Kaj hujšega me sploh lahko čaka tam? Pekel ... ali morda prostorček, kjer jo bom lahko opazovala, ko bo v stiski, pa ji ne bom mogla pomagati? Ne.....Tega mi ne smejo narediti. Lahko me pošljejo v večni ogenj, toda ona ne sme trpeti. Naj ima vsaj ona kakšno možnost za lepše življenje. Naj bo srečna. Naj ne podeduje mojih slabosti, mojih strasti, moje bolečine, moje usode. Bog, nikoli mi nisi dal tega, za kar sem te prosila. Tokrat se v zadnjih trenutkih ponovno vračam k veri, privzgojeni in izgubljeni v otroštvu, ne zapusti je, kot si mene.

Molila sem. Čeprav sem mislila, da ne znam več. In medtem. Vlak. Prišel je. Joj, kako me je strah. Toda saj nimam druge možnosti, drugega izhoda. Ali pa mi ga zgolj ni dano videti? Kakorkoli, odpreti moram ta neznana vrata, vsa ostala so mi namreč že zdavnaj zaklenili.

In kaj se mi je zgodilo takšnega, da sem končala na tirnicah?

Moje otroštvo. Raje se ga ne bi niti spominjala. Nikoli nisem bila lep otrok. Nikoli nisem občutila starševske ljubezni. Rodila sem se materi, nezadovoljni sami s sabo in s svojim življenjem. Očeta niti nisem poznala, mati je rekla, da je zguba in ... verjamem ji. Drugače niti ne bi spal z njo. Bila je debela in vedno pijana. Od nje se je širil močan vonj po alkoholu, ki se je mešal s prav tako opaznim vonjem po urinu. Spominjam se, da sem se je vedno sramovala, ko se je enkrat na letu celo spomnila, da ima hčer. Že od otroštva sem se učila, da moram sama poskrbeti zase, če hočem preživeti. Toda niti to ni bilo dovolj. V bistvu sem svoje otroštvo tako potlačila, da se spominjam le redkih trenutkov. Spominjam se, da sem bila večkrat lačna. Ko sem svoji materi to omenila, mi je ponudila steklenico ruma. Pa sva skupaj pili. Jaz - petletna deklica in ona tridesetletna pijanka. V vrtec nikoli nisem hodila, ona je bila namreč ves čas doma. Živela je od socialne. In od daril, ki so ji jih prinašali njeni občasni ljubčki. Vsi so bili zavaljeni, zapuščeni in smrdeli so po alkoholu. In prav nikomur se nisem smilila. Vsi, prav vsi, so me gledali s prezirom in me naganjali proč, medtem ko so obdelovali njo. Tako sem spoznavala ljubezen. Oziroma seks.

Pa vendarle ... moja mati sploh ni bila slaba. Na nek način me je imela rada in nikoli ne bom pozabila, ko sva kdaj v njenih dobrih trenutkih odhajali v kino. Držali sva se za roko in čeprav me je bilo sram njenega zanikrnega videza, sem bila vesela, da imam tudi jaz mamico ... čisto tako kot drugi otroci. Tudi mene ima nekdo rad ... V svojih dobrih trenutkih mi je tisočkrat obljubila, da se bo spremenila, da bo začela delati, nehala piti, a vendarle je to vedno ostalo pri besedah. Glavni razlog je bil verjetno v tem, da je bila tudi ona v svojem življenju tako prekleto nesrečna in ni našla iz te začarane poti nesreče, osame in alkoholne omame. Ljubila me je in vedela je, da me s svojim ravnanjem ubija, zaradi tega je večino svojih treznih trenutkov prebila v histeričnem joku. A nikoli ni imela moči, da bi se spremenila. Bila je šibka ženska. Ženska, kakršne sovražim, ker niso sposobne poskrbeti zase in za otroke. Toda ... kdo sem, da bi jo obsojala? Na nek način sem dejansko podoživela njeno zgodbo.

Jaz pa sem bila močna. Trdna, pa me je ravno to ubilo. Moja nesposobnost, da bi se umirila, da ne bi bila ves čas na preži, da ne bi prizadela vsakogar, ki bi se mi približal.

Veliko časa je prejkala. Jaz, majhna deklica, pa sem stala tam in jo objemala ter ji govorila, da bo vse v redu. Da se bo vse uredilo in bova skupaj živeli v majhni snažni hiški ob morju. Nikoli še nisem videla morja, pa vendarle sem si ga predstavljala tako dobro, kot bi vsak dan začela z osvežilnim plavanjem. Izmišljala sem si zgodbe in jo tolažila. Vsa njena bolečina se je prenesla name in prva stvar, ki sem se je naučila poleg ljubezni do matere, je bilo sovraštvo do sveta in ljudi. Oni so krivi, da midve nimava vsega, kar sem si želela. Kar nisem nikoli poznala, pa vendarle sem slutila, da obstaja. Nekje. Ko sem opazovala druge otroke pri igri, sem jih intuitivno zasovražila. Oni imajo vse, kar midve nimava. Oni so nama to vzeli.

Vse se je spremenilo, ko sem vstopila v šolo. To je bil čas, ko sem se izoblikovala. Ko sem prvič doživljala bolj konkretne stike s svetom in z drugimi. Pa vendarle

sem vedno veljala za pametno, osamljeno, neprivačno, kužno zgago. Nikoli nisem imela prijateljev. Pa naj sem si jih še tako močno želela. Toda drugi otroci so živeli v svetu, ki je bil povsem drugačen od mojega. Oni niso po prihodu iz šole prali, kuhali in čistili za materjo. Oni so se igrali in tega jim nisem nikoli oprostila.

Kljub vsemu pa sem imela vso osnovno šolo odličen uspeh. Takoj ko me je učiteljica naučila brati in sem prebrala svojo prvo pravljico, sem knjige dobesedno požirala. Preko njih sem spoznavala svet in začela sem verjeti, da je realnost takšna kot v knjigah. Da bom nekoč imela družino, prijatelje in me bo princ na belem konju rešil vseh muk. Nihče pa mi ni povedal, da principi ne obstajajo in da sreča ni za vse. Da ne bo nikoli drugače. Mogoče mi je to namignila le mati, ko je jokala v mojem objemu in obžalovala moje življenje. Vedela je, da se ne bom znala izkopati iz tega kroga, ravno tako, kot se ni znala ona.

Verjetno nikjer ne obstaja človek, ki bi večkrat prebral pet prijateljev kot jaz. In ki bi ob njih tako krčevito jokal. Nujno sem potrebovala nekoga, ki me bi imel rad, ki bi me objel. Se me dotaknil. Rabila sem bližino, kakršnokoli, nekaj da me reši te preklete osamljenosti, ki je ležala na meni. Kolikokrat sem opazovala sošolke, želela sem se jim približati, a vsakič ko sem hotela navezati stik z njimi, so me nagnale. Kako so lahko otroci kruti. Ko sedaj razmišljam o tem, se zavedam, da v bistvu ni v majhnem otroku nič manj sovraštva, kot ga je v odraslem. Kako so se norčevali iz mene. Ker smrdim. Ker čudno govorim. Ker imam tako grde zobe. Ker imam tako velik nos. Bila sem žrtveno jagnje za vse. Ko so fantje v razredu razbili okno, sem bila kriva jaz. Učiteljica je verjetno ves čas vedela, kaj se mi dogaja, toda poznala je sistem, vedela, da ne bi mogla ničesar spremeniti, zato je raje živela srečno ... naprej v zanikanju. In kdo bi ji lahko zameril, ona je vedela, kaj je sreča in tega ni hotela zgubiti zaradi majhne zgage.

Zanimivo je bilo tudi moje ljubezensko prebujanje. V knjigah je bilo vedno tako lepo in vsaka mučenica je našla svojega princa. Takrat še nisem vedela, da principi ne marajo deklet z velikimi očali, velikim nosom in neurejenimi oranžnimi lasmi. Takrat še nisem vedela, da nisem lepa, pa naj sem to še tako slutila. Vsako jutro, ko sem se postavila pred ogledalo, sem upala, da sem se ponoči spremenila. Da sem tako prikupna kot moje sošolke. Da me bo kakšen fant opazil. V petem razredu sem se prvič zaljubila. Bil je največji lepoteč na šoli, a to, kar me je prevzelo, je bil njegov prijazen smehljaj. Nikoli me ni prezirljivo pogledal, vedno le nekako ... polno usmiljenja. Mislila sem, da je to ljubezen. Vsak popoldan, ko sem pospravljala po stanovanju, sem si predstavljala, kako je ob meni, kako mi pomaga pomivati posodo, kako se prijazno pogovarja z mojo mamico. Bi mu jo sploh predstavila ali pa bi se me sramoval zaradi nje? Ne, raje bi molčala, sem sklenila po nekaj tedenskem razmišljanju. Predstavljala sem si zavistne poglede sošolk, ko bi se sprehajala z njim pod roko. Verjetno mora imeti tako nežno roko. Prav čutila sem lahko njegovo dlan ob sebi. Predstavljala sem si, kako bi bilo, če bi se poročila. Imela sem že seznam vsega, kar bi kupila za najino poroko in imena za najine otroke. Rada bi imela veliko družino. Tri punčke in tri fantke, ki bi jih ljubila bolj kot karkoli drugega. Oni ne

bi čutili pomanjkanja. Oni ne bi živeli v moji bedi. Ne, oni bi bili srečni ob ljubečih starših. Toda nikoli nisem imela otrok s tem lepotečem in nikoli se nisva poročila. Ko sem po dolgem sanjarjenju pristopila, kot junakinja ene izmed knjig, do njega in ga povabila v kino, je bruhnil v krohot. Dolgo se je smejal, medtem ko sem jaz kot polit cucek razočarano stala tam ... pred njim. Verjetno so ga streznile moje oči, kajti v trenutku se je zresnil. Ni se smejal iz zlobe, preprosto ... mislil je, da se šalim. Ni mogel verjeti, da si ga je takšna grdoba upala ogovoriti in povabiti v kino. Postalo mu je nelagodna. Ni me hotel prizadeti, čeprav je vedel, da je to na najbolj krut način že storil. Izgovoril se je, da ima dekle ter hitro pobegnil. Takrat sem prvič resnično trpela in sovražila hkrati. Doživela sem svoje prvo razočaranje, ki pa je bilo mnogo hujše ravno zaradi tega, ker sem nekako slutila, da bodo vsa moja nadaljnja ljubezenska iskanja takšna, kot je bilo to. Prvič sem se popolnoma zavedala, da nisem kot drugi otroci. Da nikoli ne bom imele tega, kar imajo oni.

V vsem svojem življenju sem se milijardo krat vprašala, zakaj jaz. Zakaj me bog ne mara? Kljub vsemu pa sem še vedno upala, da se bo nenadoma spomnil, da je pozabil name in se mi bo odkupil. Predstavljala sem si, kaj vse bi mi podaril, kako bi pomagal najprej moji mami in potem še meni. In če sem jaz imela svoj sanjski svet, ki mi je pomagal preživeti vsakdan, je moja mama prvič odkar sem bila na svetu imela resnega fanta, oziroma moškega, oziroma pošast. Zver. ...Spomnim se dneva, ko je prišel. Bil je najmanjši in najširši možki, kar sem jih videla. In verjetno najzlobnejši, kar sem jih poznala. Tudi on je užival v pijančevanju in še v nečem - v pretepanju mene in moje matere. Vse do svoje smrti je živel z nama. Prvič, ko sem ga zagledala, je začel spraševati mojo mater, kako je lahko rodila tako grdo stvar in me nagnal v kuhinjo, naj jima pripravim kaj za pod zob, on pa je takoj začel slačiti mojo mamico. Sprva se mu je upirala, a bila je že preveč šibka in alkohol ji je vzel vse, kar je nekoč še imela. Upala bi si trditi, da me je povsem izbrisala iz svojega spomina. V teh letih je postala gmota brez lastne volje, a hkrati je bila najbolj usmiljenja vredno bitje, kar jih je živelo na zemlji. Moja uboga mamica. Moja nesrečna mamica. Moja zlata mamica. Ko bi vedela, kako ti olajšati življenje. Ko bi te znala potolažiti. V tebi vzduditi ljubezen, ki bi te rešila tega pijančevskega pekla. Toda nisem ti znala pomagati in tega si ne bom nikoli odpustila. In od tedaj je živel z nama vse do svoje smrti, ko mi je bilo osemnajst let. A njegova smrt ni bila naključna in ne glede na vse more, kesanje in obžalovanja sem vesela, da si mrtev in upam, da si tukaj, na drugem svetu, doživel najhujše, kar se doživeti da. S tem, ko sem te ubila, se ti namreč nisem maščevala dovolj za vse, kar si ji naredil. Za vse njene solze, zlomljene roke, noge, krvavitve iz vseh možnih krajev.

Po osnovni šoli sem se na prigovarjanje učiteljev vpisala v gimnazijo. Mamica se s tem sicer ni najbolj strinjala, upala je, da se bom kmalu izučila v kakšnem spodobnem poklicu in začela delati. Hkrati pa je bila neizmerno vesela. V njej se je pojavilo upanje, da bo meni pa mogoče vendarle uspelo to, kar njej ni. V tistih redkih trenutkih treznosti sem videla ljubezen v njenih očeh in nežno sem se stiskala k njej ... dokler naju ni

zmotil on. Nikoli ni prenašal nežnosti med nama. Ob tem se je počutil nemočnega in jeznega. Pozitivnega čustvovanja sploh ni razumel in le senčica ljubezni je bila zanj huje kot tuzne sovraštva. Vedno naju je nasilno ločil in me nagnal proč, preden se je spravil na mamico. Takrat pa je hotel, da ju gledam. Mati se mu je upirala, pa vendarle je bil zmagovalec že vnaprej znan. Hotel je, da vidim, kako se to dela, ker takšna grdoba tega tako ali tako ne bo nikoli čutila. Ko da bi hotela, glede na njegovo pošastno vzdihovanje in mamičino ubogo hlipanje. Takrat se mi je spolnost prvič zagnusila in čeprav se njegove napovedi niso uresničile in sem imela v sebi še veliko moških, vendarle nisem bila sposobna uživati v nežnem ljubljenu. Zdelo se mi je, da ga ne zaslužim in da je edino, kar lahko imam, to grobo porivanje, ki sem mu bila pravkar priča. Več takšna grdoba namreč ne sme imeti. In nekje tukaj so se izgubile moje sanje o nežnem princu, ki me bo popeljal na varno.

To, kar je Don Kihot spoznaval vse življenje in resnično spoznal šele pred smrtjo, sem jaz vedela kmalu po rojstvu. Nič nima smisla. In tako sem v svoji samoti brez cilja životarila iz dneva v dan prva tri leta gimnazije. Morda bi lahko poiskala pomoč, morda bi se morala vsaj poskusiti rešit, pobegniti temu peklu, si najti konjiček, karkoli,... Takrat sem verjetno še zadnjič v življenju imela možnost, da si ustvarim srečno življenje. Toda izbrala sem drugačno pot. Dopoldneve sem preživela v poslušanju učiteljev in iskanju novega znanja, popoldneve pa v sanjarjenju, da živim drugje, z drugimi ljudmi, v drugem času, da sem drugačna.

Čeprav sedaj ugotavljam, da sem sošolcem morda delala krivico. Saj so se sprva trudili. So hoteli biti prijazni in ustrežljivi. Kolikokrat je prišla kakšna sošolka k meni in se trudila biti prijazna. Toda takrat sem že tako sovražila ljudi, da se mi je vse zdelo zgolj hlinjenje. Ves čas sem samo čakala, kdaj in predvsem kako me bo kdo spet za.... Kako se bo vse skupaj končalo kot nekoč. In tako sem si s svojo neprijaznostjo, saj sem vsak nagovor zavrnila z ubijalskim pogledom, osornim glasom in sovraštvom, sama skopala svoj grob. Kaj morem. Sem pač sovražila ljudi.

Potem pa so prišle tiste počitnice. Nekje med tretjim in četrtem letnikom, ko se je stanje doma povsem spremenilo. Mamica je zbolela, njen ljubimec pa znorel. Ni je hotel gledati vse uboge, ni ji verjel, da ne zmore. Ves čas je pil in jo potem pretepal. Včasih je več ur mlatil po njej, vse dokler se ni od bolečin onesvestila. Ko se mu je prvič utrgalo, sem takoj prestregla udarce, ki so bili namenjeni mamici. In takšno ravnanje, ravnanje ljubezni, ki ga on ni poznal in ravno zaradi tega sovražil, je v njem zbudilo vihar sovraštva. Vzel je železno palico in me z njo udaril po obrazu. Potem pa je podoben udarec, a v trebuh doživela še moja mamica. Ona je krvavela več ur, čeprav se sama tega zaradi nezavesti sploh ne spomnim. In temu trenutku se imam zahvaliti za še eno brazgotino, ki je še dodatno skazila moj obraz. Vse od takrat sem rotila mamico, naj pobegneva, naj se skrijeva, naj vendar nekaj storiva. A bila je prešibka, ničesar več ni zmogla. Zgolj ležala je na kavču in čakala, da jo bo spet pretepel. Jaz pa sem se ga preveč bala, da bi ji pomagala. Tolikokrat sem

histerično jokala, molila, prosila Boga, hudiča, pa vendarle nisem nikoli več zbrala dovolj moči, da bi ji pomagala. Gledala sem trpljenje edine ženske, ki me je kljub napakam vedno ljubila, pa nisem storila ničesar. In tega si ne bom nikoli oprostila. Nisem je zaščitila pred to zverjo, bila mu je prepuščena, jaz pa sem mu to dopuščala. Saj mogoče je imel Bog prav, ker mi ni nikoli naklonil sreče, takšna zver si tega res ne zasluži. In vse to se je ponavljalo vse leto. Iz ure v uro. Iz dneva v dan. Iz tedna v teden. Iz meseca v mesec.

V četrty letnik sploh nisem hodila. Vse leto sem bila le petkrat v šoli. Nisem si upala zapustiti doma, saj je bila mamica že tako slabotna, tako nemočna, da sem ves čas preverjala, če še diha. Zver pa je nanjo ves čas prežala in čeprav mamici nisem pomagala, ko jo je pretepal, sem jo potem zdravila z obkladki. Kakšna pošast sem bila. Morala bi ga ubiti že mnogo prej.

9. marec. On. Jaz. Mamica, ki krvavi na tleh. On, ki jo brca. Jok. Moj. Njen. Kako je bilo vse čudno. Sploh se nisem zavedala, kaj počnem. Vsak trenutek še danes občutim. Moč. Sovraštvo. Ugodje. Jeza. Niti senčice obžalovanja. Obup. Mati s prestrašenimi očmi. Jaz s tisto železno palico. Shranila sem jo. Udarila sem enkrat. Neverjetna moč. Uživala sem. Sprostila sem se. Pokazala mu bom. Maščevala se mu bom. Maščevala se bom vsem. Tega ne bo več počel moji mamici. Moji ubogi mamici. Moji zlati mamici. Udarila sem drugič. Tretjič. Četrty. Stotič. Sploh ni zakričal. Takoj je bil mrtev. Bil je preveč presenečen. Počena lobanja. Možgani. Hotela sem kričati. Od žalosti. Od veselja. Potem sem brcala vanj, kot je on brcal vanjo. Prevezla sem vlogo Boga. Hudiča. Nekdo jo je moral. Potem pa se sploh nisem mogla več premakniti. Samo gledala sem rdečo brozgo. Bila sem presenečena, da je krvavel. Pošasti nimajo krvi. Brodila sem po njej. Okusila sem jo. Bila je dobra. Odlična. Mrtvaška tišina. Nisem se premaknila. Zavedala sem se. Ubila sem človeka. Uživala sem. Nisem jokala. Ne takrat ne nikoli več. Jok je za tiste, ki se lahko smilijo sami sebi. Pa vendarle sem potrebovala objem. Objem moje zgrožene mamice. Mamica. Bila jo šokirana. Bala se me je. Moja zlata mamica se me je bala. Jokala je, jaz pa sem jo gledala. Ničesar nisem razumela. Zdaj je vendar rešena. Morala bi mi biti hvaležna, ona pa me je gledala tako ... kot je gledala njega. Ne... Jaz sem postala on. Ne... Ubila sem človeka. Strah. Nočem v zapor. Nočem v pekel. Vrgla sem se na kolena in molila. Molila sem več ur. V njegovi krvi. Mamica je za nekaj časa zaspala. Nihče mi ne bo odpustil. Nikoli si ne bom odpustila. Sama sem. Prekleta sem. Uničila sem si življenje. Bilo je že uničeno. Mamica se me boji. Katera mati se boji svoje hčere? Hotela sem ji pomagati. Njen pogled. Ne prenesem ga. Žge me. Njegova kri in njegovo možgani so še vedno tam. Vzela sem cunjo in pobrisala.

Počakala sem do noči, potem pa sem njegove ostanke vrgla v sosedov vodnjak. Nihče me ni videl. Vsi so spali. Mislim. Strah me je. Vodnjaka ne uporabljajo. Dolgo ga ne bo nihče našel. Verjetno. Tako hladnokrvna sem bila. Spet mamičin pogled. Objela sem jo. Drhtela je. Zakaj drhti? Jokala je. Tam sva zaspali. Objeti. Zjutraj sem se zbudila. Objemala sem mrzlo truplo. Tisto noč je umrla. Tisto noč sem umrla.

Se nadaljuje